

De Navne, som det ærede Medlem fremdrog, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg hævder blot, at der er ingen sagkyndig, der har udtalt sig for en Gennemskæring ved Hvide Sande eller for, at man maatte gaa længere op; man maatte ikke komme ud for den aabne Fjord. Det har ingen sagkyndig holdt paa for den sidste 2 x 24 Timers-Kommission. Den har kuldkastet alle foregaaende sagkyndige Udtalelser lige fra Hollænderen Ingeniør Dircks og ned til de nuværende Vandbygningsingeniørers, som dog ere Embedsmænd og have deres Ansvar. Det er altsammen kasseret af denne Kommission, og det er det, som det ærede Medlem støtter sig til, og derfor mener, at Sagkundskaben nu skal til Højbords.

Denne Kommissions Maade at være paa overfor Rigsdagen er jo omtalt af det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard), men jeg kan dog ikke lade være med at omtale den med et Par Ord. Vi, der have siddet i Kommissioner, baade parlamentariske og Regeringskommissioner, vide jo meget godt, hvorledes man plejer at bære sig ad i en saadan Kommission. Naar man har taget sit Standpunkt, skriver man sin Betænkning og afleverer den paa rette Sted, men man skriver ikke Breve til Rigsdagsmændene eller vedkommende Udvalg for videre at forklare eller uddybe, hvad man har sagt i sin Betænkning. Maaske denne Kommission tror, at den er stedsevarende, saaledes at den, hver Gang denne Sag er fremme, skal afgive sit Votum. Det tror jeg ikke har været Ministerens Mening. Sagen er, at Kommissionen har haft sin Opgave givet saaledes, at den var temmelig snæver, thi dens Opgave var at skulle kuldkastré det, som Vandbygningsingeniørerne havde foreslaaet, og de, som gik ind i Kommissionen, maatte derfor vide, at saaledes var Opgaven, anderledes kunde den ikke være; ellers vare de ikke blevne udnævnte, det vidste de paa Forhaand. Hvad de siden skulde foreslaa, blev en anden Sag.

For øvrigt er det vistnok rigtigt, hvad der er fremført baade af det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) og den sidste ærede Taler (Ellinger), at der slet ikke er Enighed i Kommissionen, og naar den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) saa stærkt paaberaaber sig den Udtalelse, at denne Bundsikring og disse Indbygninger nok skulde holde overfor ethvert af Havets Angreb, saa er det rigtigt nok. Der er Enighed om, at disse Værker smuldre ikke hen, hverken i den ærede Ordførers eller

i min Tid, de blive nok staaende, men hvad der ikke er Enighed om, er, om de ere fyldestgørende. Det er paa det Punkt, at Uenigheden mellem de sagkyndige i Kommissionen kommer frem. Man kan nok bygge en saadan Cementklump, saa den kan blive der, men om Sejlløbet og Afvandingsforholdene kunne blive gode, er der Uenighed om, ligesom om der ikke vedblivende vil komme Klager siden, saaledes at man kommer til at flytte Løbet Syd paa igen. Rigtigheden heraf fremgaar ogsaa af, hvad det Medlem af Kommissionen, som den ærede Ordfører særlig paaberaabte sig, udtalte, da Kommissionen havde Foretræde for Udvalget. Han sagde: Ja, det er saadan, man har ment, det kan holde, men derudover er Enighed ikke til Stede. Saa er der Ingeniør Poulsen og Havnebygmester H. C. V. Møller af København, der hver paa sit Omraade har saa godt et Navn. Jeg tror ikke om de Mænd — jeg kender ogsaa noget til dem personlig —, at de have forandret Anskuelse, og de have begge to underskrevet Betænkninger, som gaa i stik modsat Retning af den sidste, men de have her vidst, at Opgaven var givet, og at de skulde gøre noget, for det var uforsvarligt overfor Befolkningen derovre vedblivende at lade Hvide Sande skotte sig selv. Derfor ere de gaaede med til dette Standpunkt, men jeg tror nok, at deres Personer og deres Sagkundskab er Borgen for, at de i øvrigt mene det samme, som de altid have ment, at man ikke bør lave et Udløb ud for den aabne Fjord, men have Løbet mere sydligt, hvor Naturen har vist, at det bør være, og hvor den oven i Købet har opkastet Klitter paa den østre Side, saaledes at Vandet skal støde an paa disse Klitter først og gøre en lang Vandring for at komme til at lave Oversvømmelse. Det er Pointen.

Saa meget om Kommissionens Arbejde. Naar jeg har sluttet mig til Flertallet, er der jo ikke deri noget mærkeligt, det er nærmest i Overensstemmelse med den Stilling, jeg gennem Aarene har haft til denne Sag, og de Oplysninger, som ere fremkomne i Udvalget, have saavist ikke forandret mine Anskuelser. Der er blandt de Spørgsmaal, som ere stillede — det kunne ærede Medlemmer se af Betænkningen, hvori Spørgsmaalene og Svarene fra Ministeren ere aftrykte — et Spørgsmaal angaaende Sandpumperen „Nymindegab“. Jeg har altid bestridt, at man havde Løv til at flytte denne fra Udløbet derude. Jeg har hævdet, at den var be-